

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 2026r.

w sprawie **B. T.**

oskarżonego z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 107§1 k.k.s. w zw. z art. 9§3 k.k.s.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 września 2025r., sygn. akt IV Ka 473/25, uchylający wyrok Sądu Rejonowego we Złotoryi z dnia 17 czerwca 2025r., sygn. akt II K 621/24,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga złożona w imieniu oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy

rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacjach Prokuratury, jak i Naczelnika Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu. Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie podał, że w jego ocenie: *„nie może być wątpliwości, iż oskarżony B. T. obejmował świadomością wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa (...). Zamiarem umyślnym obejmował wszystkie elementy dotyczące pomocnictwa, a więc nie tylko prawną charakterystykę czynu zabronionego, ale i zamiar ułatwienia innej osobie popełnienia czynu zabronionego poprzez udostępnienie miejsca do organizowania i prowadzenia gier o charakterze hazardowym – w rzeczywistości nielegalnego kasyna”*. Pogląd ten dostatecznie umotywowano w sposób wskazujący, że w ocenie tego Sądu prawidłowa ocena dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie powinna doprowadzić do wydania wyroku skazującego.

Sądu Okręgowy też jednoznacznie wskazał, że do uchylenia zaskarżonego wyroku doszło na podstawie art. 454§1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie, a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku

kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]